

Απόστολος Πιερρής

Η Αιτία του Εγκλήματος Καθοσιώσεως του Καθεστώτος κατά της Χώρας: Ευρωπαϊσμός.

Ζούμε ημέρες Αποκαλύψεως. Δευτέρας Παρουσίας.

Περιγραφές των Έσχατων Καιρών, όταν ο Άδης ανοίγει διάπλατα για να καταπιεί την μυσαρία της αμαρτίας.

Το βδελυρό Καθεστώς της χώρας υποχρεώθηκε να φανερώσει όλη τη μεταφυσική, ηθική και αισθητική ασχήμια του, τον θεμελιακό Ανθελληνισμό του. Αποτροπιαζόμαστε οι δημιουργοί της Κοινωνίας το αναιδές φάσμα, φάντασμα νέκρας και σήψης. Αλλά ο βρυκόλακας βγήκε επιτέλους στο φως του ηλίου και λιώνει μπροστά στα μάτια μας.

Δεν έχουν αίμα και σπέρμα ζωής. Δεν έχουν φρένες πνεύματος. Δεν έχουν αιδώ ήθους.

Τρεμοπαίζουν, αμηννά είδωλα του Κάτω Κόσμου, ζωντανοί-νεκροί περιφέροντας την αποκρουστική αποτεράτωση τους. Ανατριχίλα μας πιάνει, φυσάει ο παγωμένος αέρας του φρικιαστικού κακού, όταν τους βλέπουμε και τους ακούμε. Τους πολιτικούς πιθήκους του Καθεστώτος και τα δημοσιογραφικά σκυλιά τους στα μεγάλα ΜΜΕ της διεφθαρμένης διαπλοκής. Και οι πίθηκοι άσεμνα χειρονομούν και πρωκτολογούν δια στόματος ατερμόνως σαν πίθηκοι. Και οι σκύλοι αλυχτάνε και ωρύονται βάυσμα διηνεκές. Ματαιότητα αμφοτέροι μαστευόμενοι. Δεν θα γλυτώσουν οι υπεύθυνοι της προδοσίας.

Το τερατώδες Καθεστώς συντρίβεται στο αμόνι της ιστορίας. Τον άκμονα έστησαν για δικούς τους λόγους οι Γερμανοί. Και τη σφύρα κρατάει η γενιά του Ηφαίστου, η Κοινωνία των Ελλήνων Δημιουργών, για δικό μας λογαριασμό. Γερμανισμός και Ελληνισμός συναντιόμαστε εξ αντιθέτου. Οι δρόμοι μας, διάφοροι και κινούμενοι σε ενάντιες

κατευθύνσεις, τέμνονται για μια φορά σε ένα σημείο: στην εξαφάνιση τώρα του ΝεοΕλληνικού Καθεστωτικού εκτρώματος. Είναι βάρος για την Ευρώπη τους. Είναι πνιγμός για την Ελλάδα μας.

Μια χώρα ευδοκίμει ανεβαίνοντας σταθερά την κλίμακα της ιστορίας μόνον εάν πληροί τις ακόλουθες θεμελιακές συνθήκες:

1) Να έχει στηριχτεί στα πόδια της και να έχει δυναμώσει αντλώντας από τη δεξαμενή της ουσίας της, στηριζόμενη πρωτίστως στους ισχυρότερους παράγοντες της εθνικής ταυτότητάς της, στη φύση και τον χαρακτήρα των ανθρώπων της, στα συγκριτικά της δηλαδή πλεονεκτήματα.

2) Να έχει ενεργό και δυναμική παρουσία στο γεωπολιτικό της χώρο, εναρμονισμένη προς το πεδίο του.

3) Να κινείται σύμφωνα με το Άνυσμα της Ιστορίας και να βρίσκεται στην αιχμή του ιστορικού γίγνεσθαι και σε συντονισμό προς τον φορέα των κοσμοϊστορικών εξελίξεων.

Και στις τρεις αυτές αναγκαίες παραμέτρους πραγματικής ισχύος και ευημερίας, υπεισέρχονται ταυτόχρονα όλες οι διαστάσεις της ανθρώπινης ύπαρξης και δραστηριότητας: πολιτισμική (αξιολογική και ιδεολογική), κοινωνική (κρατική δομή και πολιτική), στρατηγική (εξωτερικές σχέσεις και στρατιωτική), οικονομική. Οι διαστάσεις αυτές συνθέτουν ένα αλληλεξαρτώμενο σύνολο ως όλο. Τα πολιτιστικά μεγέθη συναρτώνται με το οικονομικό σύστημα, και αυτό με τις πολιτικές δομές και όλα με την εξωτερική και αμυντική πολιτική, κ.ο.κ. πάλι εν κύκλω.

Η Ελλάδα έχει κάνει μετά τον Παγκόσμιο Πόλεμο και τον Εμφύλιο ένα μεγάλο λάθος ολκής, του οποίου τώρα (μετά το 2004) πληρώνονται μαζεμένες οι συνέπειες. Το τιτανικό σφάλμα εκδηλώθηκε σε τέσσερις κύριες φάσεις: Πρώτα το 1952-55. Μετά το 1963-64. Τρίτον το 1974-81. Και τέταρτον 1996-2002. Το Καθεστώς των Πιθήκων δογματίζει το Σφάλμα του και τώρα, παρά την καταστροφή της χώρας και την εθνική αποσύνθεση της κοινωνίας. Σφάλμα για τη χώρα, εννοώ. Για το Καθεστώς δεν ήταν λάθος, αλλά συγκεκριμένη επιλογή υποτέλειας στον Ευρωπαϊσμό! Στην οποία εμμένει και τώρα εν μέσω των συσσωρευόμενων ερειπίων που προκάλεσε με αυτήν. Έχει ταυτιστεί το Καθεστώς με την επιλογή του αυτή: είναι Υπηρέτης του Ευρωπαϊσμού και ειδικά της Γερμανίας. Τίποτε άλλο. Φυσικά και τα γελοία μικροσυμφέροντά του, ανάξια λόγου. Το βασικό γι' αυτούς είναι η δουλοφροσύνη, όχι το πόσο κερδίζουν από αυτήν – και κέρδιζαν μέχρι τώρα εις βάρος της χώρας και της Κοινωνίας.

Η ουσία του ΜεγαΣφάλματος είναι απλή. Οι εκφράσεις του ποικίλες, όσες οι απόψεις της δημόσιας και ιδιωτικής κοινωνικής ζωής.

Το θεμελιώδες λάθος είναι το Στρατηγικό Δόγμα του Ευρωπαϊσμού, η ταύτιση δηλαδή των συμφερόντων του Ελληνικού Κράτους προς αυτά του Άξονα του Ρήνου.

Και το Δόγμα του Ευρωπαϊσμού είναι κολοσσιαίο σφάλμα για τρεις πάλι λόγους, αντιστοιχούντες προς τις προαναφερθείσες θεμελιακές συνθήκες μεγαλύνσεως μιας χώρας. Λόγους, οι οποίοι εξουδετερώνουν την εθνική δυναμική της κοινωνίας μας και οδήγησαν στην απόλυτη και καθολική εξουθένωση της χώρας.

Ο Ευρωπαϊσμός του Κατοχικού και Δουλικού Καθεστώτος της Χώρας είναι ο όλεθρος του Ελληνισμού και της Ελληνικής Κοινωνίας.

Πρώτον, Ελληνισμός και «Ευρώπη» είναι δύο διαφορετικοί πολιτισμικοί κόσμοι. Το Ελληνικό Πνεύμα, ο Ελληνικός Λόγος του Όντος και η κλασσική αξιολογία είναι αντίθετα και ενάντια στην Ευρωπαϊκή τεχνητότητα, στον τρόπο σκέψης του Υποκειμενισμού και στη βουλησιαρχική αξιολογία. Έχω αναλύσει ενδελεχώς την αθεράπευτη ασυμβατότητα Ελληνικού και Ευρωπαϊκού. Το διατυπώνω εδώ συμβολικά: μεταξύ Κλασσικού Ναού και Γοτθικού υπάρχει μεταφυσικό και αισθητικό χάσμα. Καμία επικοινωνία. Τίποτα κοινό. Το ίδιο μεταξύ Ελληνικής Πόλης (Κοινότητας) ή πολιτικής ολοκλήρωσης γεωπολιτικών χώρων («Αυτοκρατορικό» μοντέλο πολιτικής ενοποίησης) αφενός και εθνικού Ευρωπαϊκού Κράτους αφετέρου. Κ.ο.κ. για τα πάντα. Παρμενίδης και Καρτέσιος δεν μπορούν να συνεννοηθούν. Ούτε Πλάτων και Kant, ή Αριστοτέλης και Hegel. Ο Ευρωπαϊκός μύθος της συνέχειας αρχαίου κόσμου, μέσων χρόνων και νεωτερικότητας είναι παραμύθι για αγρίους, όχι για παιδιά. Αυτά θα το βαριόντουσαν δισαιθανόμενα ενστικτωδώς το κάλπικο σύμβολο.

Δεύτερον, η Ελλάδα ανήκει στον γεωπολιτικό χώρο του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου, ένα πανίσχυρο δυναμικό στην ιστορία με εξακτινώσεις στην Κεντρική Ευρώπη, στην Ανατολική Μεσόγειο, στον Καύκασο και στη Μέση Ανατολή. Ο γεωπολιτικός αυτός χώρος έχει δείξει μάλιστα εξαιρετική συνέργεια διαχρονικά στην ιστορία. Είναι δηλαδή εγγενώς, ταυτόχρονα και υψηλού δυναμικού και μεγάλης ευστάθειας και ολοκληρωσιμότητας. Διπλός επομένως ο λόγος ισχυρού συντονισμού της Ελλάδας προς αυτόν κατ' απόλυτο στρατηγική προτεραιότητα.

Η φυσική μας περιφέρεια, το γεωπολιτικό πεδίο που εστιάζεται στις δύο χερσονήσους του Αίμου και της Μικράς Ασίας, είναι κατ' εξοχήν χώρος στενών και πυκνών επικοινωνιών. Ο Βόσπορος και το Αιγαίο είναι από τις στερεότερες γέφυρες της ιστορίας. Η Ευρωπαϊκή ιδέα των Ηπείρων που «χωρίζονται» από αυτές τις Γέφυρες είναι μια δόλια απάτη, που ενστερνίζονται τα κνώδαλα του Ελληνικού Κατεστημένου για το συμφέρον του Καθεστώτος. Το Καθεστώς δεν θα υπήρχε στον φυσικό χώρο μας αν δεν ήταν υπηρετικό προσωπικό του Ευρωπαϊσμού. Η ξενοδουλεία του είναι λόγος ύπαρξής του. Γι' αυτό δεν θέλει και δεν μπορεί να αλλάξει. Να το γνωρίζουμε καλά αυτό οι Καταλύτες και οι Δημιουργοί του Νέου, της Αναγέννησης του Ελληνισμού. Το Καθεστώς πρέπει να εξαφανιστεί για να σωθούμε. Ή αυτοί ή εμείς.

Με τους γείτονες και συγκατοίκους της γεωπολιτικής μας περιφέρειας έχουμε πρώτα από όλα κοινά πολιτισμικά και ιδεολογικά πλαίσια. Θρησκευτικά ή είναι Ορθόδοξοι όπως εμείς (άλλο ένα ανυπέρβλητο σχίσμα προς την «Ευρώπη») ή μετέχουν στη Μεσανατολική θρησκευτικότητα με την οποία φυσικά επικοινωνούμε δια του Λόγου του όντος. Η Ευρωπαϊκή τεχνητότητα μας αποξένωσε από αυτούς τους τελευταίους, αρχής γενομένης ήδη τον 5ο αιώνα μ.Χ. Οι Μουσουλμάνοι γείτονές μας ανήκουν επί πλέον σε Κοσμικά Κράτη, και άρα δεν παρουσιάζουν, ούτε κατ' αυτό, υπολογίσιμο κώλυμα συναρμογής. Μιλώντας και πάλι συμβολικά, η αγιογραφία της Μακεδονικής Σχολής μας συνδέει περί τον άξονα Σερβίας - Θερμαϊκού, όπως και η ΒυζαντινοΟθωμανική Αρχιτεκτονική μας ενώνει περί τον Αιγαιο-Βοσπορικό άξονα. Και έχουμε την κοινή πολιτική παρακαταθήκη της Βυζαντινής και Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Πάνω από όλα έχουμε ταυτόσημο τρόπο σκέψης και αξιολογικές ιεραρχίες. Υπάρχει συνεπώς το φυσικό και ιστορικό δυναμικό τεράστιας συνέργειας. Το γεωπολιτικά και πολιτιστικά αναγκαίο είναι λοιπόν και εξαιρετικά ωφέλιμο. Τρίτον, η Ευρωπαϊκή περίοδος της ιστορίας τελείωσε με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (μετά μακρά παρακμή που άρχισε με τους Ναπολεόντιους Πολέμους). Το τέλος επικυρώθηκε το

1990 με τη λήξη του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, την κατάρρευση της Ρωσικής Αυτοκρατορίας και την εμπέδωση Μονοπολικού παγκόσμιου συστήματος. Οι Ευρωπαϊκές Μεγάλες Δυνάμεις συνεχώς υποβαθμίζονται συνολικά στην παγκόσμια κατανομή ισχύος από το 1913. Η κατά κάποιο τρόπο συνένωσή τους μετά το 1950 ήταν αποτέλεσμα αφενός του Διπολικού ανταγωνισμού και αφετέρου της αντίληψης ότι η στενή συνέργειά τους θα αντέστρεφε την πορεία επιδείνωσης της θέσης τους στους παγκόσμιους συσχετισμούς ισχύος. Το πρώτο ήταν στρατηγικό συμφέρον των ΗΠΑ: μια ελεύθερη, ευημερούσα και συνεργούσα (Δυτική και Κεντρική) Ευρώπη, NATO και ΕΟΚ πήγαιναν πακέτο κατά τον Ψυχρό Πόλεμο. Το δεύτερο είναι η ουσία του Ευρωπαϊσμού, όπως αυτή η ιδεολογία άρχισε να διαμορφώνεται μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, και να βγάζει καρπούς μετά τον Β'.

Η σύζευξη του στρατηγικού συμφέροντος των ΗΠΑ και του Ευρωπαϊσμού ήταν ένας γάμος ευκαιρίας. Με την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης και την κατάρρευση του Διπολικού Συστήματος η Ευρώπη παύει να είναι χώρος ζωτικής και μοναδικής σημασίας για τις ΗΠΑ, την μόνη πια υπερδύναμη. Φυσικά εξακολουθούν να ισχύουν ειδικές σχέσεις και να βαραίνουν οικονομικά συμφέροντα. Αλλά αυτοί οι παράγοντες εξισορροπούνται από άλλους που σχετίζουν την Αμερική με άλλα γεωπολιτικά συμπλέγματα, άλλες περιφερειακές δυνάμεις και άλλα κράτη. Η φύση του ηγεμονικού συστήματος είναι τέτοια που δεν ανέχεται την ύπαρξη αποκλειστικών συνδέσεων και πάγιων προνομίων του Κέντρου προς ωρισμένη περιφέρεια. Η εστία ενός δυναμικού πεδίου είναι το κέντρο όλου του συστήματος, χωρίς ειδικές, μοναδικές και अपαραβίαστες σχέσεις προς κάποιο μέρος του. Ο γάμος Αμερικανικού ζωτικού συμφέροντος και Ευρωπαϊσμού ήταν διπολικής εμβέλειας. Το διαζύγιο έχει εκ των πραγμάτων επέλθει στο Μονοπολικό Σύστημα. (Δεν είναι τυχαίο που οι Ευρωπαίοι κάθε απόχρωσης επέμεναν κόντρα στην προφανή ετυμολογία της ιστορίας ότι δεν ισχύει μονοπολικό σύστημα και εκόπτοντο ότι η Αμερική αδυνατίζει! Δεν με ενδιαφέρει τι λένε τώρα.)

Με την προβολή των ΗΠΑ στην ηγεμονική θέση του μονοπολικού παγκόσμιου συστήματος, επιταχύνθηκαν οι διεργασίες ολοσχερούς επικράτησης του Ανύσματος της Ιστορίας. Μια κοσμοϊστορική μεταβολή συμβαίνει – η ανθρωπότητα αλλάζει σελίδα. Ακόμη περισσότερο: αλλάζει πρόσημο η Κίνηση του Μεγάλου Εκκρεμούς. Και σε αυτό κυρίως οφείλεται η άνοδος στην ηγεμονία της Αμερικής. Οι ΗΠΑ, η ιδιαιτερότητά τους, έγινε φορέας του Νέου Πνεύματος, πρωτεργάτης του Ανύσματος της Ιστορίας.

Το σημαντικό για τον Ελληνισμό είναι ότι το Πνεύμα της Ιστορίας τώρα είναι ακριβώς το κλασσικό Πνεύμα της Επιτυχίας της Ικανότητας, της ατομικής αυτοπραγμάτωσης, της αριστείας. Η ευδαιμονία που συνίσταται στο να «έχεις καλώς», να «είσαι καλός», στη μέγιστη ανάπτυξη του ολοκληρώματος των δυνατοτήτων σου, μέσα σε ένα σύστημα κοινωνικότητας το οποίο εξασφαλίζει την άρρηκτη συνεπαγωγή ικανότητας και αποτελέσματος, «ευ είναι» και «ευ πράττειν», αριστείας και επιτυχίας. Η ολοκλήρωση αυτή της αυτοπραγμάτωσης προϋποθέτει για να λειτουργήσει αποτελεσματικά, αλλά και επιβάλλει σε θετική ανάδραση, ένα φυσικό σύστημα ανθρώπινης συλλογικότητας. Και αυτό πλέον εμπεδώνεται όλο και αποφασιστικότερα σε όλους τους τομείς του παγκόσμιου συστήματος.

Το Ευρωπαϊκό Μοντέλο ήταν, είναι και γι' αυτό πεθαίνει, άκρως αντίθετο, ο άλλος πόλος, σε ένα φυσικό σύστημα και στο σύστοιχό του κλασσικό πολιτισμικό πλαίσιο. Μετά το 1990, η δυναμική του Ανύσματος της Ιστορίας εκδηλώθηκε με υπέρτατη ένταση. Και μεταβάλλονται ραγδαία οι συσχετισμοί ισχύος στο παγκόσμιο σύστημα. Χώρες του Παλαιού Ευρωπαϊκού Κόσμου επανέλαβαν την καθοδική τους πορεία, ενώ περιοχές και χώρες που

κρατούνταν στα περιθώρια του συστήματος κατά τη διάρκεια της Ευρωπαϊκής Κυριαρχίας κινούνται δυναμικά εμπρός, μερικές σημειώνοντας εντυπωσιακούς ρυθμούς ανάπτυξης, πολλές προετοιμαζόμενες για προσεχές άλμα και όλες αναδιαρθρώνόμενες εν αρμονία προς την εσωτερική τους ταυτότητα για να αντεπεξέλθουν από την καλύτερη δυνατή θέση στις προκλήσεις της Ελευθερίας στο νέο κοσμικό σύστημα.

Το νόημα της εποχής είναι φυσικότητα και ελευθερία. Και έτσι λαοί και πληθυσμοί που η τεχνητότητα και απολυταρχία του Ευρωπαϊκού αντι-πνεύματος έπνιγε αποσταθεροποιώντας τη φυσική τους αυτοδιευθέτηση, ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους και ξαναβρίσκοντάς τον δυναμώνουν στηριζόμενοι σε αυτόν. Χώρες μεγάλων πολιτισμών όπως η Κίνα και οι Ινδίες προχωρούν ακάθεκτα, ενώ η Ευρώπη βυθίζεται στη σήψη της μακροχρόνιας παρακμής της. Στη ζώνη του Ισλάμ ανευρίσκεται ο ρυθμός εναρμονισμού ενός καθοριστικού στην ιστορία πολιτισμού με τη νέα κοσμική άνοιξη μετά τον μακρό Ευρωπαϊκό χειμώνα του Κόσμου. Από αυτή την ζώνη, ιδιαίτερα ευνοημένη στους γεωπολιτικούς και πολιτισμικούς εναρμονισμούς είναι η Τουρκία, που καλπάζει προς τα ανώτερα κλιμάκια της Δύναμης. Αργά στην αρχή αλλά σταθερά και επιταχυνόμενα εν συνεχεία, οργανώνονται σε οικείες βάσεις και δυναμοποιούνται χώρες σε περιοχές προηγούμενης διαχρονικής αστάθειας, όπως η Νότιος Αμερική, ή τεχνητής καθυστέρησης, όπως η Υποσαχάρειος Αφρική.

Ο ρυθμός της Κοσμικής ιστορίας συνεπαίρνει τους λαούς παντού και εγείρει το πολιτισμικό τους δυναμικό ταυτότητας στο καλύτερο που μπορούν να πραγματώσουν. Και το μυστικό κλειδί της τροπής αυτής των καιρών είναι η ανάδυση του Πνεύματος της Ελευθερίας από έναν γονιμοποιό αέρα φυσικότητας. Η πλάση και ο άνθρωπος πήραν το Μέγα Μήνυμα: η Ευρωπαϊκή Τεχνητότητα κατέρρευσε. Το φανταστικό Υποκείμενο επανήλθε στο Μηδέν από το οποίο παράχθηκε με την τερατογένεση του ανούσιου φαινομένου.

Το Ευρωπαϊκό Σύστημα των Μεγάλων Δυνάμεων και των Δορυφόρων τους χάνει στο μεγάλο παιχνίδι της ιστορίας. Ταυτόχρονα έπαυσε εκ των πραγμάτων να απολαμβάνει στρατηγικής προτεραιότητας στον Υψηλό Σχεδιασμό της Ηγεμονικής Δύναμης. (Αυτό, σε πρακτικό πολιτικό επίπεδο, συνέβη καθαρώτερα και αποφασιστικώτερα επί διακυβέρνησης Busch, εμμεσώτερα και προσεκτικώτερα επί Obama, το φαινόμενο δε αυτό μέλλει να ενταθεί και βαθύνει στο προσεχές και μέσον μέλλον).

Χάνοντας την ειδική σύνδεση ζωτικού συμφέροντος με την Αμερική, και επαναλαμβανομένης εντονώτερα της διαχρονικής καθοδικής ροπής στην κλίμακα ισχύος, το τεχνητό κοινό συμφέρον των Ευρωπαϊκών Κρατών αποσαθρώνεται. Οι κεντρόφυγες δυνάμεις μεταξύ τους αναπτύσσονται όλο και περισσότερο, και βαθαίνουν αποφασιστικώτερα με κάθε κρίση. Πιο συγκεκριμένα, η Γερμανία και οι χώρες που συντονίζονται επιτυχημένα με αυτήν μπορούν να ανταπεξέλθουν στον διεθνή ανταγωνισμό ενός παγκοσμιοποιημένου οικουμενικού συστήματος καλύτερα αν απαγκιστρωθούν από τα «βαρίδια», χώρες δηλαδή με προβλήματα ανταγωνιστικότητας. Από το άλλο μέρος τέτοιες χώρες θα αναλάβουν γρηγορώτερα και αποτελεσματικώτερα την ανταγωνιστικότητα της ιδιοσυστασίας τους αν λειτουργήσουν εκτός της κοινής νομισματικής και οικονομικής ένωσης. Ο συνεκτικός δεσμός της «Ευρώπης» έχει σπάσει. Είναι θέμα χρόνου πότε θα σπάσει και αυτή.

Αφ' ετέρου και επί πλέον, μια αποφασιστική Ηγεμονική Δύναμη εξ ορισμού δεν προσκολλάται στο παρελθόν. Αντιθέτως η ίδια είναι προϊόν κατάργησης του status quo, και ευνοεί την αναδόμηση του πεδίου του οποίου αποτελεί τη δυναμική εστία, σύμφωνα με τη συστατική αρχή του, αυτή που την οδήγησε στον ηγεμονικό ρόλο. Ο συντονισμός

περιφερειών και χωρών με αυτή την Αρχή (πολιτισμικής φύσεως κατά βάθος, που αντιστοιχεί σε τρόπο σκέψης και ιεράρχηση αξιών), συντονισμός που θα ενεργοποιήσει τα οικεία εκάστης ιδιώματα και συνεπακόλουθα συγκριτικά πλεονεκτήματα, την ίδια φύση κάθε μιας, αυτός είναι ο όρος προκοπής και ανόδου σε κάθε περίπτωση. Γι' αυτό, προς εφαρμογή της γενικής θεωρίας, στο δικό μας γεωπολιτικό πεδίο ανεβαίνει συνεχώς η Τουρκία και κατεβαίνει η Ελλάδα. Είναι θέμα μαθηματικής κομψότητας και σαφήνειας. Όλα ξεκινάνε από μια μοιραία στρατηγική επιλογή το 1952-55 και την πιθηκήσια επιμονή του Καθεστώτος σε αυτήν. Αντιθέτως η Τουρκία επέλεξε σωστά και ενέμεινε στην ορθή κρίση της. Και τα αποτελέσματα βοούν περί αυτού.

Να ξεκαθαρίσω κάτι (Α), αυτονόητο μεν, εκμεταλλεύσιμης όμως σύγχυσης από το μέρος των διορισμένων δημοσιογραφικών Σκυλιών του Καθεστώτος. Πατριωτισμός θα πει να θες την πατρίδα σου δυνατή. Υψηλά στην κλίμακα ισχύος, ως προς όλους τους συντελεστές ισχύος, πολιτιστικούς, στρατηγικούς, πολιτικούς, στρατιωτικούς, οικονομικούς. Αυτός είναι και ο δικός μας «εθνικισμός» των Δημιουργών – αν και ο όρος καλύτερα να αποφεύγεται λόγω της Ευρωπαϊκής κατάχρησής του και τεχνητής διαστροφής του περιεχομένου του. Για μας ειδικότερα ο Ελληνισμός μας καλύπτει – κάτι ταυτωτικά ίδιο (οικείο) και επίσης ταυτοχρόνως καθολικό κτήμα της οικουμενικής ανθρωπότητας. Γιατί Ελληνισμός σημαίνει την ύψιστη αυτοπραγμάτωση της ανθρώπινης φύσης στην ολοκληρία της. Κανένας Ευρωπαϊκός εθνικισμός δεν στέκει ανώτερα, δεν μας προσφέρει περισσότερα από αυτό το ύπατο περιεχόμενο του Ελληνισμού. Μακάρι να είμαι άξιος γι' αυτό. Και δεν φθονώ τον γείτονα αν το καταφέρνει και αυτός.

Ο πατριωτισμός του Ελληνισμού δεν προσκολλάται στα ρητορικά σχήματα του «εθνικιστικού» κατεστημένου. Ο πατριωτισμός του Ελληνισμού σιχαίνεται το ΝεοΕλληνικό Καθεστώς της υποτέλειας, αποπτύει τον Ευρωπαϊστικό πιθηκισμό του κατεστημένου, απεχθάνεται την Ελλαδική μιζέρια, εξευτελισμό και ταπείνωση, αηδιάζει με τα καμώματα των ηγετικών ομάδων και οργίζεται με τον συστηματικό ανθελληνισμό τους.

Για τον Ελληνισμό το Καθεστώς της Χώρας είναι ο μεγαλύτερος εχθρός. Βρυκόλακας εχθρός. Να τελειώνουμε με τον Βρυκόλακα της Ασχήμιας. Να σβήσουμε την ατίμωση της χώρας που προκαλεί η παρουσία του στην όμορφη γη μας.

Και να ξεκαθαρίσω και κάτι άλλο (Β), ένα δεύτερο μείζον σημείο περί της εννοίας του πατριωτισμού. Αυτοδύναμη ισχυρή χώρα δεν σημαίνει απομονωμένη χώρα. Η Αλβανία του Χότζα και η Βόρειος Κορέα δεν είναι ισχυρές χώρες. Άλλο ισχύς και άλλο σωστή στρατηγική στόχευση. Το ένα δεν αντιστρατεύεται το άλλο. Αντιθέτως αλληλεξαρτώνται, όπως ανέλυσα παραπάνω. Χωρίς συντονισμό με το περιφερειακό της πεδίο καμία χώρα δεν μπορεί να φθάσει στα μέσα επίπεδα της δυναμικής της, πολύ λιγότερο στα έσχατα όρια της. Η Αγγλία, θαλασσοκρατούσα, είχε «εγγύς» την πιο μακρυνή περιοχή της αυτοκρατορίας της. Η Γερμανία, απροσάρμοστη προς ένα ασύντακτο Ηπειρωτικό σύστημα, είχε «μακράν» τη γειτονία της εκείθεν του Ρήνου. Η Ελλάδα πάσχει το ίδιο τις τελευταίες δεκαετίες, *mutatis mutandis* (!), με τη Γερμανία του 19ου αιώνα.

Δύναμη βασιζόμενη στη φύση του λαού και της χώρας. Συνέργεια στον οικείο γεωπολιτικό χώρο. Συντονισμός προς το παγκόσμιο πεδίο. Να οι τρεις απαραίτητες προϋποθέσεις πραγματικής και λειτουργικής ισχύος.

Η Ελλάδα, αντιθέτως, γεωστρατηγικά συμπεριφέρεται όπως το Λουξεμβούργο. Σαν μια ασθενική χώρα-παράρτημα στον Ρήνο. (Τώρα, ούτε καν αυτό: είναι απλά Προτεκτοράτο υπό Δοσιλογικό Καθεστώς).

Ο Ρήνος έχει μια γεωπολιτική σημασία: είναι ο κεντρικός άξονας του Ηπειρωτικού Ευρωπαϊκού Συστήματος. Για μας τέτοιοι άξονες του γεωπολιτικού μας πεδίου είναι κυρίως το Αιγαίο, αλλά και δευτερευόντως το πεδινό σύστημα Σερβίας-Μακεδονίας, η Θράκη. Ο παραλογισμός του κατεστημένου βγάζει μάτι. Είναι σαν να οικοδομείτο η προσπάθεια ενδυνάμωσης των Μεγάλων Ηπειρωτικών Ευρωπαϊκών Κρατών μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο περί τον άξονα της Μεσογείου αντί του Ρήνου. Σαν να συνέδεε κατά κυρίαρχη προτεραιότητα η Γερμανία την πολιτική της ανασυγκρότησης της ίδιας τότε, με τη στρατηγική συνάρτησή της προς την Ισπανία και το Μαρόκο. Η ΕΟΚ, η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρωζώνη οικοδομήθηκαν περί τον Ρήνο. Γιατί αυτός είναι ο κύριος γεωπολιτικός άξονας του Ηπειρωτικού Ευρωπαϊκού πεδίου.

Αλλά ο Ρήνος έχει και πολιτιστική και οικονομική σημασία. Πολιτιστικά και συμβολικά εκφράζει τον τόνο των ιστορικών απαρχών της Ευρώπης με την Αυτοκρατορία του Καρλομάγνου, αλλά και την αντίστιξη Δυτικών και Ανατολικών Φράγκων και το Ηπειρωτικό Δίπολο Γαλλίας-Γερμανίας. Οικονομικά δείχνει στον ιδιότυπο Καπιταλισμό του Ρήνου, έναν κατευθυντικό, ελεγχόμενο, κρατικοκεντρικό, συναγωνιστικό και διανεμητικό καπιταλισμό, αντίθετο προς τον περισσότερο αυτορρυθμιζόμενο, ελεύθερο, αγορακεντρικό, ανταγωνιστικό και κατακτητικό καπιταλισμό που γεννήθηκε στη Βρετανία και άνθισε στην Αμερική, τώρα δε αποτελεί την συνταγή της μετεωρικής επιτυχίας στις ανερχόμενες δυνάμεις του παγκόσμιου συστήματος.

Και βλέπετε ότι δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο και κατά συμβεβηκός το γεγονός ότι ο θεμελιωδώς λανθασμένος στρατηγικός προσανατολισμός της Ελλάδας συνοδεύτηκε από τη συνολική αποδυνάμωση της χώρας. Τα δυο φαινόμενα αποτελούν συναιτία σε έναν φαύλο κύκλο συνεχούς υποβάθμισης.

Ο Ευρωπαϊσμός απέτρεψε την καλλιέργεια πολιτιστικού μεγέθους στη χώρα: ό,τι καλύτερο παρήχθη, γεννήθηκε εκτός συστήματος και παρά το σύστημα, ως ειδική περιθωριακή περίπτωση (στην ποίηση πρωτίστως, Σολωμός, Κάλβος, Καβάφης). Τα καλύτερα αυτά έτσι επιτεύγματα δεν δημιούργησαν υψηλή παράδοση και γόνιμη δυναμική εξύψωσης.

Ο Ευρωπαϊσμός επίσης δεν ταίριαζε με τη νοοτροπία του Έλληνα και τις οικείες δομές του χώρου του – τον ατομικισμό, την τοπικότητά του, τις ποικιλόμορφες φυσικές διαρθρώσεις, τις ελαφρές κανονιστικές δομές. Έτσι η προσπάθεια μίμησης των Ευρωπαϊκών μοντέλων του Άξονα του Ρήνου παρήγαγε ένα κακέκτυπο έκτρωμα του ΝεοΕλληνικού ιδιώνυμου «Καπιταλισμού» της διαπλοκής και διαφθοράς, ένα *sui generis* σύστημα φεουδαρχικής ολιγαρχίας, που τόσες φορές έχω αναλύσει, μια *reductio ad absurdum* του Ευρωπαϊστικού προτύπου του. Με τη σειρά του, το οικονομικό αυτό έκτρωμα ήταν προκαταδικασμένο σε τρανταχτή αποτυχία. Η κρίσιμη μάζα υπήρχε. Έλειπε μόνο ο σπινθήρας για να εκραγεί το διπλά άθλιο, διεφθαρμένο και τεχνητό, οικοδόμημα. Η Παγκόσμια Κρίση και η σαθρότητα του ευρωζωνικού εγχειρήματος άναψαν τη φωτιά που πυρπολεί τώρα τη χώρα.

Τέλος, επίσης, ο Ευρωπαϊσμός δεν είχε σχέση με τη γεωστρατηγική του περιφερειακού πεδίου της Ελλάδας. Έτσι μια έλικά καθίζησης, όπου η έλλειψη συντονισμού προς το οικείο πεδίο προκαλούσε πολιτική α-συναρτησία, πολιτιστική α-σχετότητα, οικονομική

δυσλειτουργία και στρατιωτική εξασθένηση, τα οποία με τη σειρά τους ενθάρρυναν την τάση στρατηγικού αποσυντονισμού από τον χώρο φυσικής συνέργειας της χώρας και αυξανόμενης γεωστρατηγικής, πολιτικής και στρατιωτικής εξάρτησης από το ασυνάρτητο Ευρωπαϊκό πεδίο (το οποίο επιπροσθέτως, ούτε καν πολιτικοστρατιωτική επικουρία δεν μπορούσε να δώσει!). Το γελοίο της υπόθεσης (τραγικό για τη χώρα) είναι ότι η στρατηγική και πολιτική υποτέλεια προς την Ευρώπη του Ρήνου υπετίθετο ότι θα εξασφάλιζε στη χώρα οικονομικό status υπεραναπτυγμένης περιοχής. Και αντ' αυτού η δουλεία συνοδεύτηκε και από οικονομική κατάρρευση, και βαρύτερη απώλεια εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας.

Τη αηδή αυτή αποτυχία από κάθε δυνατή άποψη της στρατηγικής του Καθεστώτος, θα απορούσε κανείς πώς να εξηγήσει ορθολογικά αν δεν γνώριζε την εμετική ταπεινότητα του Καθεστώτος. Και εδώ θα δώσω μια περιληπτική καταγραφή των σημαντικών γεγονότων για να εξηγήσω το φαινομενικά ανεξήγητο.

Η τελευταία περίοδος της ΝεοΕλληνικής κακοδαιμονίας, προβαίνοντας άχθους, συνίσταται στην περίοδο από το 1949 μέχρι σήμερα, σηματοδοτούμενη από τις τέσσερις φάσεις που υποδήλωσα παραπάνω. Θα αναλύσω εδώ τον ουσιώδη και αδρομερή χαρακτήρα των δύο πρώτων φάσεων.

Την εθνική και οικονομική ανασυγκρότηση της χώρας μετά τον Β' Παγκόσμιο και τον Εμφύλιο Πόλεμο ανέλαβε η παλαιά Φαυλοκρατία ενισχυόμενη από τους πόρους (και όχι δάνεια) της Αμερικανικής Βοήθειας του Σχεδίου Marshall. Οι Αμερικανοί υπεύθυνοι των πόρων και οι ειδικοί απεσταλμένοι του Αμερικανού Προέδρου και Κογκρέσου, γρήγορα διέγνωσαν τη δομική ανεπάρκεια, την ολιγαρχική φύση, την πολιτική διαπλοκή στην οικονομία και την απίστευτη γι' αυτούς υποκρισία, αναξιοπιστία και ανικανότητα των εγχώριων ψευδώνυμων élites της Αναξιοκρατίας.

Η Αμερική αποσύρθηκε αηδιασμένη από αυτήν την δύσοσμη οικονομική διαφθορά και σήψη. Όταν ο Σπύρος Μαρκεζίνης, παντοδύναμος πραγματικός «Τσάρος» της Οικονομίας στην πρώτη περίοδο της Κυβέρνησης Παπάγου, επισκέφθηκε τις ΗΠΑ μετά την υποτίμηση της δραχμής (9.4.1953) αναζητώντας νέα οικονομική βοήθεια ύψους 200 εκατομμυρίων δολαρίων, συνάντησε καθαρή άρνηση (Σπ. Μαρκεζίνη, Σύγχρονη Πολιτική Ιστορία της Ελλάδος, τόμος Γ', σελ. 16-17). Στην Αγγλία συναντά επίσης την άρνηση των μεγάλων Εταιρειών Πετρελαίου στο σχέδιο κατασκευής Διυλιστηρίου στην Ελλάδα (σελ. 23). Γενική απροθυμία στα κράτη και τις οικονομίες της αγοράς για εμπλοκή στην «οικονομική ανασυγκρότηση» της Ελλάδας (σελ. 24).

Επινοήθηκε έτσι το «Σχέδιο των Ευρωπαϊκών Πιστώσεων» και άρχισε η καταστροφική σύνδεση της Ελλάδας προς την Ευρώπη του Ρήνου. Η πολιτική της Γερμανίας απέβλεπε στην οικονομική διείσδυση, και μέσω αυτής σε πολιτική επιρροή, εκεί που δεν μπορούσε να ασκήσει γεωστρατηγική δράση, σε περιοχές δηλαδή εκτός του γεωπολιτικού οικείου χώρου της και πάντως ανήκουσες σε πεδία ελεγχόμενα από άλλες οικουμενικώτερες δυνάμεις-εστίες – ακριβώς όπως επί Γ' Ράιχ, πριν τον Β' Πόλεμο. Τέτοιος στόχος ήταν και

είναι το ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο. Η πρώτη αξιοποίηση Γερμανικών πιστώσεων ήταν για την εκμετάλλευση των λιγνιτών Πτολεμαΐδας που έφτιαξε τον Μποδοσάκη. Ο Ευρωπαϊσμός στήριξε την εγχώρια ολιγαρχία των τεχνητά και κατ' απονομήν «Μεγάλων». Τέτοιος είναι ο Ελληνικός «Καπιταλισμός» – τυπικό δείγμα *crony capitalism*. Είναι διασκεδαστικός ο αφελής τρόπος που ο Μαρκεζίνης διηγείται μια κραυγαλέα και μείζονα περίπτωση διαπλοκής πολιτικής και οικονομίας και τα διαδικαστικά πως εξετελείτο η απονομή φτιαχτού οικονομικού μεγέθους σε «ημετέρους»: πρόκειται για την κατασκευή του Διυλιστηρίου στην Ελλάδα. (Την εκτέλεση του έργου προοριζόταν να αναλάβει κάποιος Συριγέλας, «ο οποίος διέθετε στο Μοσχάτο μία μικρή εγκατάσταση, αλλά δεν είχε μεγάλη οικονομική επιφάνεια» ! Το έφτιαξε, λόγω ενδομπλοκαρίσματος της αρχικής απονομής, εν τέλει το Κράτος, και κατέληξε, ώ του θαύματος, στον Μποδοσάκη Αθανασιάδη και εκείθεν μετεβιβάσθη στον Σταύρο Νιάρχο. Φευ του φιλελεύθερου καπιταλισμού! Μαρκεζίνης, σελ. 42-3). Το ενδιαφέρον είναι ότι ο Μαρκεζίνης δεν φαίνεται να διανοείται ότι γίνεται κιαλλιώς! Μόνος καλός ο Ρήνος.

Οι Συμφωνίες της Βόννης (1953) του Μαρκεζίνη με Adenauer και Erhart ήταν καθοριστικές για την στενή ΕλληνοΓερμανική συνεργασία, γιατί εξέφρασαν τον μόνιμο Γερμανικό προσανατολισμό του Καθεστώτος. Έγιναν έτσι, υπό την χείριστη μάλιστα δυνατή μορφή του Ευρωπαϊσμού, η βάση του ολέθριου Στρατηγικού Δόγματος της χώρας από τότε μέχρι σήμερα.

Οι Συμφωνίες εκείνες συνήφθηκαν παρά τη ρητή απαγόρευση της Κυβέρνησης των Αθηνών (Μαρκεζίνης, *op.cit.*, σελ. 29). Επενδύθηκαν με όλη την ύποπτη (Ναζιστική) ιδεολογία περί «Νέας Ευρώπης» και τη φαντασιακή ρητορεία ενός Ευρωπαϊκού αμαλγάματος αρχαίου Ελληνικού πνεύματος, Χριστιανικής θρησκείας και «γερμανικού ουμανισμού» (! σελ. 30). Ταυτόχρονα εξελίχθηκαν σε σκάνδαλο (1954) μέχρι του σημείου που κατηγορήθηκε ο Μαρκεζίνης ότι είχε αναλάβει τότε μυστικές υποχρεώσεις που δέσμευαν την Ελλάδα (σελ. 60). Τις στενές σχέσεις Γερμανίας-Ελλάδας επισφραγίζει η επίσημη επίσκεψη του Καγκελάριου Adenauer (Μάρτιος 1954). Ο Μαρκεζίνης, ακολουθώντας τη νέα Γερμανοκεντρική στρατηγική, θέλει να επισκεφθεί τη Μόσχα, αλλά μπλοκάρεται από τον Παπάγο.

Ενώ συμβαίνει λοιπόν η σύνδεση της Ελλάδας με τον Άξονα του Ρήνου, συγχρόνως αναπτύσσεται η ροπή της περιφερειακής συνέργειας, αν και υπό δυσμενέστατους όρους, αφού έχει ορθωθεί το Σιδηρούν Παραπέτασμα διχοτομώντας αφύσικα το Πολυδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό Πεδίο. Παρόλα ταύτα, υπογράφεται (28/2/1953) προκαταρκτικό τριμερές Σύμφωνο στην Άγκυρα και εν συνεχεία, στις 9.8.1954, υπογράφεται υπό την αιγίδα των ΗΠΑ η πλήρης Τριμερής Συνθήκη του Βled μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας και Γιουγκοσλαβίας, θεσπίζουσα στενότερη πολιτική, οικονομική, πολιτιστική και στρατιωτική συνεργασία των τότε τριών εστιακών χωρών του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου. Το γεγονός ήταν μέγιστης γεωστρατηγικής σημασίας. Και αποτελούσε τη φυσική εξέλιξη της Βαλκανικής πολιτικής του Μεσοπολέμου (του Βαλκανικού Συμφώνου) και της Μείζονος ΕλληνοΤουρκικής Συνεργασίας από το 1930, οι οποίες έστω και χλιαρά ακολουθούνταν

μέχρι τότε. Η Συνθήκη του Bled οδεύει τον ίδιο δρόμο των δύο στρατηγικών προϋποθέσεων για τη δυναμική μιας χώρας, τη δημιουργική εμπλοκή της στη γεωπολιτική της περιφέρεια και τον γεωστρατηγικό συντονισμό της προς το παγκόσμιο πεδίο και το εστιακό του κέντρο. Είναι όμως αποκαλυπτικό ότι για τέτοιες κορυφαίες πράξεις ύψιστης εθνικής σημασίας, ο εν λευκώ διαχειριζόμενος την οικονομική πολιτική της Κυβέρνησης Παπάγου όπως ο ίδιος λέει, δεν αναφέρει απολύτως τίποτε για την Συνθήκη και μόνο παρεμπιπτόντως σημειώνει το Σύμφωνο (σελ. 15).

Αλλά το Καθεστώς της Φαυλοκρατίας και Ξενοδουλείας στην Ελλάδα κάνει την εποχή που συζητάμε τη χαρακτηριστική του επιλογή. Είναι πάντα φιλογερμανικό: στον Διχασμό, στην Κατοχή και το 1953-55. Τώρα πιο άνετα, γιατί ο φιλοΓερμανισμός του επενδύεται με την ιδεολογία του Ευρωπαϊσμού, τόσο καλύτερα όσο έτσι καλύπτονται και οι φιλοΓαλλικές λεπτευσισθησίες του. Ο Ρήνος που ενώνει – ή έτσι πρόσκαιρα φαίνεται! Αλλά όπως ο Γερμανισμός το οδήγησε στη Μικρασιατική Καταστροφή, έτσι και ο Ευρωπαϊσμός του μετά τον Β' Πόλεμο οδήγησε στην Κυπριακή τραγωδία και στον τωρινό στρατηγικό και οικονομικό όλεθρο.

Το εργαλείο διάλυσης του Πνεύματος της Συνθήκης του Bled, της γεωπολιτικής και πολιτιστικής λογικής του χώρου μας, ήταν το Κυπριακό. Το Καθεστώς θυσίασε την Κύπρο στον βωμό του Μολώχ του, του Ευρωπαϊσμού του Ρήνου. Ακριβώς όπως θυσίασε την ευημερία του Ελληνικού Λαού και την ανεξαρτησία της χώρας στο ίδιο Είδωλο με την είσοδο της χώρας στην Ευρωζώνη και με την δοσιλογική σύναψη των συμφωνιών για τα Μνημόνια και τις Δανειακές Συμβάσεις τα 2 τελευταία χρόνια. Το Καθεστώς διαπράττει εθνικά εγκλήματα κατά συρροή. Οι άνθρωποι του Κατεστημένου είναι τυφλά όργανα των Ευρωπαϊστών Κυρίων τους.

Το Καθεστώς αποφάσισε τη διάλυση της προοπτικής συνεργασίας στον οικείο χώρο της Ελλάδας, το ΒαλκανοΜικρασιατικό ενεργό γεωπολιτικό πεδίο, μεταφέροντας φαντασιακά τα συμφέροντα της χώρας στον άξονα του Ρήνου από τον άξονα του Αιγαίου. Ως μέσο προς αυτόν τον σκοπό υιοθετήθηκε για το Κυπριακό η καταστροφική προοπτική της αντικατάστασης της απαίτησης της Ένωσης από την αρχή της Αυτοδιάθεσης.

Η τελευταία οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια σε ανεξάρτητη και εξουδετερωμένη Κύπρο. Η πρώτη, η «Ένωση», ήταν το μόνο υπαρκτό ενδεχόμενο μέχρι το 1954 απέναντι στην αποικιοκρατική αξίωση της Βρετανίας για κατοχή της Κύπρου. Αλλά (α) η αποικιοκρατία εξέπνεε ούτως ή άλλως μετά τη νίκη της Αμερικής στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Και (β) ειδικοί στρατηγικοί λόγοι που θα δικαιολογούσαν στρατηγικά μια εξαίρεση σε συγκεκριμένες περιστάσεις όπως η Κύπρος, ίσχυαν μεν (έλεγχος της Ανατολικής Μεσογείου και βάση στήριξης της Τουρκίας σε πίεση εκ Βορρά), όμως η Αγγλία δεν ήταν αντικειμενικά πλέον σε θέση να τους εξυπηρετήσει, ή, και εάν μπορούσε με υπερπροσπάθεια συγκέντρωσης μέσων σε ένα μόνο επιλεγμένο σημείο όπως θα μπορούσε να είναι η Κύπρος, δεν θα της επιτρεπόταν να το κάνει αφ' εαυτής από την ηγέτιδα του Ελεύθερου Κόσμου – την Αμερική – όπως αποδείχθηκε τότε ακριβώς με την υπόθεση του Suez.

Η λογική επομένως του Κυπριακού ζητήματος επέβαλλε την εναρμόνιση με τις ΗΠΑ για την ευoίωνα φυσική εξέλιξη του status μιας πρώην Βρετανικής αποικίας. Και αυτήν ακριβώς την ευoίωνα προοπτική επισφράγιζε, ή έστω ευώδωνε, ακριβώς η Συνθήκη του Bled.

Αλλά το Καθεστώς επέλεξε να ρίξει τη χώρα σε αλλειτουρoγηση μέσα στον φυσικό της χώρο και σε δυσarμονία προς το παγκόσμιο πεδίο της Ηγεμονικής δύναμης.

Συγκόλλησε τη χώρα στον Ρήνο! Οι πίθηκοι προδότες!

Και τι έγινε; Το Καθεστώς που (κοροϊδεύοντας τον αφελέστερο και ασθενούντα Παπάγο) εκόπτετο ότι ο σίγουρος δρόμος για την Ένωση ήταν η διεθνοποίηση του Κυπριακού Ζητήματος στον ΟΗΕ (πράγμα που αντικειμενικά ωφελούσε στρατηγικά μόνο Γερμανία, Ευρωπαϊστές και Σοβιετική Ένωση), αντί για τη συνεννόηση με την Αγγλία υπό την αιγίδα της Αμερικής, το Καθεστώς που με την άφρονα πολιτική του έδωσε λαβή στα έκτροπα της Πόλης τον Σεπτέμβριο του 1955 τότε ακριβώς που προκαλούσε την αποτυχία της Τριμερούς Συνδιασκέψεως του Λονδίνου για το Κυπριακό, το ίδιο αυτό δοσιλογικό Καθεστώς υπέγραφε, μετά τους διαδοχικούς ετήσιους εξευτελισμούς της χώρας στον ΟΗΕ, τη Συνθήκη Εγγυήσεως μεταξύ της νεοσύστατης Δημοκρατίας της Κύπρου και της Ελλάδος, της Τουρκίας και του Ηνωμένου Βασιλείου που στο άρθρο 1 απεμπολούσε εσαεί την Ένωση!

Άρθρον 1.

.....

[Η Δημοκρατία της Κύπρου] «αναλαμβάνει να μη συμμετάσχει, ως σύνολο ή ως τμήμα, σε οποιαδήποτε πολιτική ή οικονομική ένωση, με οιοδήποτε Κράτος. Προς τον σκοπόν αυτόν απαγορεύει κάθε δραστηριότητα που τείνει να προαγάγει άμεσα ή έμμεσα, είτε την Ένωση, είτε την διαίρεση της Νήσου».

Και δεν είναι το τέλος αυτό, παρά μόνον η αρχή της Κυπριακής τραγωδίας. Θα σημειώσω εν προκειμένω μόνο το επόμενο στάδιο. Το τέλος του 1963, τα Χριστούγεννα, και ενώ η Ελλάδα ευρίσκεται σε πολιτική μεταβατικότητα μεταξύ δυο διαδοχικών εκλογών, η ΕλληνοΚυπριακή ηγεσία εξαπολύει εκκαθαριστικές και τρομοκρατικές επιχειρήσεις κατά ΤουρκοΚυπριακών χωριών και ταυτόχρονα καταγγέλλει τις Συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου ή ζητεί την ακύρωσή τους.

Κι αυτό δεν είναι ακόμη το χειρότερο. Όταν η κατάσταση εκτροχιάζεται στην Κύπρο και η Τουρκία απειλεί πόλεμο με την Ελλάδα, προσφεύγει το Καθεστώς στις ΗΠΑ. Στις 2.6.1964 ο Αμερικανός Πρέσβυς στην Αγκυρα τηλεγραφούσε στην Washington ότι το Στρατιωτικό Συμβούλιο της Τουρκίας είχε αποφασίσει κατά τη διάρκεια συνεδρίασης της προηγούμενης ημέρας, να εισβάλει στην Κύπρο. Στις 5 Ιουνίου 1964 ο Πρόεδρος Τζόνσον αποστέλλει επιστολή στον Πρωθυπουργό της Τουρκίας Ινονού, «το πιο αυστηρό έγγραφο που στείλαμε ποτέ σε σύμμαχο» κατά τον τότε Αμερικανό υπουργό εξωτερικών Dean Rusk. Με αυτήν ζητεί να αποφύγει η Τουρκία μονομερή ενέργεια χωρίς προηγούμενη ενδελεχή συνεννόηση με τις ΗΠΑ. Απειλεί ότι στην περίπτωση τέτοιας ενέργειας θα αφήσει την Τουρκία έκθετη σε πιθανή αντενέργεια εναντίον της εκ μέρους της Σοβιετικής Ένωσης. Και προειδοποιεί ότι εάν δεν έχει διαβεβαίωση ότι η Τουρκία δεν θα προβεί σε καμία ενέργεια χωρίς τη συνολική στρατηγική συζήτηση με την Αμερικανική Κυβέρνηση, τότε θα δημοσιοποιήσει το θέμα και θα ζητήσει επείγουσα σύγκληση του Συμβουλίου του ΝΑΤΟ και του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ.

Ενώπιον αυτής της αποφασιστικής ενέργειας του Αμερικανού Προέδρου η Τουρκία δεν πραγματοποίησε την απειλή της εισβολής.

Από το άλλο μέρος, αυτή είναι η κατάλληλη μοναδική ευκαιρία για την οριστική λύση του Κυπριακού ζητήματος. Οι ΗΠΑ αναλαμβάνουν τη δημιουργική διερεύνηση εξεύρεσης λύσης και αναθέτουν τον χειρισμό του θέματος στον ικανώτατο παλαίμαχο Διπλωματικό και πρώην Υπουργό Εξωτερικών επί Τρούμαν Dean Acheson. Υπάρχουν δυο βασικά Σχέδια, Plan 1 και Plan 2, με το δεύτερο να είναι πιο παραχωρητικό στις Ελληνικές απόψεις. Η βασική φιλοσοφία του Σχεδίου Acheson είναι απλή και δυνατή. Πρώτον, Ένωση της

Κύπρου με την Ελλάδα. Δεύτερον, στρατηγική εξασφάλιση της Τουρκίας. Τρίτον, εγγυήσεις για τους Τουρκοκυπρίους. Και τέταρτον, στενή συνεργασία Ελλάδας και Τουρκίας υπό την Αιγίδα της Αμερικής.

Επί του πρώτου. Η Ένωση είναι άμεση με αναγνώριση πλήρους Ελληνικής κυριαρχίας στη νήσο. Ορίζεται από την Ελληνική Κυβέρνηση Υπουργός Γενικός Διοικητής.

Επί του δεύτερου. Η στρατηγική ασφάλεια της Τουρκίας είναι διττή. Πρώτον η παροχή εκτεταμένης στρατιωτικής βάσεως στην Καρπασία χερσόνησο, και δεύτερον η στρατηγική συνεργασία Ελλάδος, Τουρκίας και ΗΠΑ. Η βάση εκμισθούται για 50 χρόνια, με ακέραια την Ελληνική κυριαρχία σε αυτήν. Η έκτασή της να μην υπερβαίνει το 4,5% του συνολικού Κυπριακού εδάφους. Μέριμνα για το Μοναστήρι του Αγίου Ανδρέα και τα κυριότερα χωριά της Χερσονήσου – θα μείνουν εκτός βάσεως με ελεύθερες διόδους επικοινωνίας.

Επί του τρίτου. Για τις εγγυήσεις υπέρ των Τουρκοκυπρίων θα υπήρχε Ανώτατος Σύμβουλος Μουσουλμανικών Υποθέσεων παρά τω Υπουργώ Διοικητή της νήσου. Οι Τουρκοκύπριοι θα απελάμβαναν μειονοτικό καθεστώς όμοιο προς αυτό της Τουρκικής Μειονότητας στη Θράκη. Θα παρίσταται στην Κύπρο μόνιμος αντιπρόσωπος του ΟΗΕ προς επίβλεψη εφαρμογής του μειονοτικού καθεστώτος. Από τις 6 επαρχίες της Κύπρου (που δεν θα μπορούν να αυξηθούν μελλοντικά πέραν των 8), στις δύο, με την πολυπληθέστερη παρουσία Τουρκοκυπρίων, θα διορίζονται Τουρκοκύπριοι Έπαρχοι από την Ελληνική Κυβέρνηση.

Τέλος και σπουδαιότατο, επί του τέταρτου. Δημιουργείται κοινό αμυντικό όργανο Ελλάδας και Τουρκίας προς σταθεροποίηση και εμπέδωση των σχέσεων φιλίας και συμμαχίας μεταξύ των δύο Κρατών. Εις το κοινό αυτό όργανο θα μετέχει και Αμερικανός Αντιπρόσωπος. Το Κοινό Όργανο δεν θα περιορίζεται στη στρατιωτική συνεργασία, αλλά θα επεκτείνεται και στην πολιτική, πολιτιστική, οικονομική. Το Κοινό Όργανο θα συνεδριάζει σε τακτά διαστήματα και θα σχεδιάζει μέτρα για την ανάπτυξη και την πρόοδο της συνεργασίας των δυο Κρατών.

Επιπλέον: η Τουρκία θα δεχόταν προς επανεγκατάσταση όλους τους απελαθέντες από την Πόλη, προστατευόμενους υπό μειονοτικό Καθεστώς όπως το των Τουρκοκυπρίων στην νήσο και των Τούρκων της Θράκης. Η ιδέα, ήταν, επίσης, αντισταθμιστικά, να μεταβιβαζόταν η κυριαρχία του Καστελόριζου στην Τουρκία, αν και δεν αναφέρεται ρητά στα έγγραφα και τις επιστολές, και λειτούργησε ίσως περισσότερο ως εναλλακτική λύση έναντι της παροχής εκτεταμένης στρατιωτικής και στρατηγικής βάσης στην Κύπρο. Σε τέτοια περίπτωση αντικατάστασης, πιθανώς θα έπρεπε να προστεθεί και άλλο μεγαλύτερο νησί, μεσαιού πάντως μεγέθους, στην αντιπαροχή προς την Τουρκία.

Αυτή είναι η ουσία του τελικού Σχεδίου Acheson. Πολλές από τις ήσσονες διατυπώσεις του (όπως η ακριβής οριοθέτηση της εκμισθωτέας περιοχής στην Καρπασία ή το λεπτομερές καθεστώς μειονοτικής προστασίας των Τουρκοκυπρίων) ήταν διαπραγματεύσιμες.

Διευκολύνσεις επικοινωνιακού χαρακτήρα ήταν επίσης διαθέσιμες που δεν αξίζει τον κόπο να αναφέρω, όταν η ουσία μιλάει από μόνη της, όταν κραυγάζει.

Στις 20.8.1964 ο Acheson έστειλε στον Έλληνα Πρωθυπουργό Γεώργιο Παπανδρέου γράμμα με τις τελικές του παρατηρήσεις. Το επέδωσε ο Πρέσβυς Labouisse στις 21 Αυγούστου. Ο Παπανδρέου είπε ότι η Ελλάδα το αποδέχεται κατ' αρχήν, "in principle". Αλλά την επομένη ημέρα 22/8 έστειλε επιστολή στον Acheson, όπου αφού τον ευχαριστεί για τις επίπονες προσπάθειές του, απορρίπτει κατ' ουσίαν το σχέδιο, ρίχνοντας το βάρος της ευθύνης στην ΕλληνοΚυπριακή Ηγεσία, τον Μακάριο. Όπως του γράφει: «Ο Αρχιεπίσκοπος απορρίπτει απολύτως την παραχώρηση οποιασδήποτε βάσης είτε στο NATO είτε στην Τουρκία. Επίσης

προσβλέπει στην κατάργηση και των Βρετανικών βάσεων». Το τελευταίο εκφράζει την απίστευτη υποκρισία του Καθεστώτος. Δεν δέχεται εκμίσθωση βάσης για τη Σύμμαχο Τουρκία, ενώ έχει δεχθεί Βρετανικές βάσεις με κυριαρχικά δικαιώματα επί του εδάφους της νήσου. Και ως προς την αξία του τι προσβλέπει, ο Μακάριος (ουκ οίδα την αλήθεια του ονόματος) είναι νεκρός καιρό, και οι Βρετανικές βάσεις είναι και θα είναι ακόμη εκεί. Αυθημερόν ο Acheson ανταπαντά στον Παπανδρέου. Εκφράζει τη θλίψη του για το ακατανόητο αδιέξοδο. Σημειώνει με νόημα ότι η Τουρκική Κυβέρνηση δεν έχει ακόμη απορρίψει το Σχέδιο. Δηλώνει ότι δεν έχει άλλες προτάσεις να κάνει. Και καταλήγει: [από εδώ και πέρα] «κάθε όχληση των Τουρκοκυπρίων θα αποτελειώσει οποιαδήποτε ελπίδα παραμένει για μια ειρηνική λύση του Κυπριακού προβλήματος. Δεν θα πω περισσότερα, αλλά σας ζητώ να πιστέψετε ότι αυτές οι λέξεις, με κυριολεκτική έννοια, αντιπροσωπεύουν την πιο επίσημη πρόβλεψή μου». Ακριβώς 10 χρόνια αργότερα η Τουρκία εισέβαλλε στρατιωτικά στην νήσο και η Κύπρος de facto εδιχοτομήτο.

Απέδειξα τον λόγο της φαινομενικά απίστευτης και απίστευτα ποταπής συμπεριφοράς του καθεστώτος αυτής της χώρας και των Κυβερνήσεών του. Είναι απλό και προκύπτει αβίαστα αν προσέξει κανείς με τον λόγο του Όντος την ουσία των γεγονότων πίσω από τα φαινόμενα.

Αυτό που έγινε στην οικονομία και στην εξωτερική πολιτική της Ελλάδας από το 1996 και εξής, αντιστοιχεί προς τις εξελίξεις στους ίδιους τομείς από το 1952 μέχρι το 1964 και πέραν. Η διαφορά στο οικονομικό αποτέλεσμα (καταστροφή τώρα, σταθερή πραγματική ανάπτυξη τότε) οφείλεται ακριβώς στο ότι τώρα η χώρα ήταν εντός Ευρώ, ενώ τότε στεκόταν μόνη της και απολάμβανε σταθερής αξίας του χρήματος, ισορροπίας μεταξύ χρηματοπιστωτικών μέσων και πραγματικής οικονομίας, νομισματικής ορθότητας και δημοσιονομικής πειθαρχίας. Η μακροοικονομική φρόνηση έφθανε να δημιουργήσει ευσταθή ανάπτυξη παρά τις διεστραμμένες δομές και την πολιτικοοικονομική φαυλότητα. Βέβαια συλλογιζόμαστε τι συνεπώς θα μπορούσε να είχε επιτευχθεί τότε αν είχαμε δομές και πλαίσια που να αντιστοιχούν στα πολιτισμικά χαρακτηριστικά του Έλληνα.

Επί του προκειμένου.

Λέγω.

Το Καθεστώς δεν κάνει λάθος στην εκτίμηση των συμφερόντων του κράτους και της κοινωνίας.

Τότε. Δεν είναι προίον σφάλματος η απεμπόληση της Συνθήκης του Bled, ή, ακόμη περισσότερο η μη χρησιμοποίησή της υπέρ του Κυπριακού. Δεν είναι λάθος οι ΕλληνοΓερμανικές συμφωνίες του 1953. Δεν είναι λάθος η Κυπριακή πολιτική 1954 και εξής. Δεν είναι λάθος η απόρριψη του Σχεδίου Acheson.

Τώρα. Δεν είναι λάθος η Γερμανική πολιτική της Ελλάδας στην διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Δεν είναι λάθος η πολιτική προβλημάτων με όλες τις γειτονικές χώρες. Δεν είναι λάθος η απατεωνική είσοδος της χώρας στο Ευρώ. Δεν είναι λάθος η οικονομική πολιτική έκτοτε. Δεν είναι λάθος η εξωτερική πολιτική Καραμανλή. Δεν είναι λάθος η αντιμετώπιση της κρίσης από το 2009 μέχρι τώρα.

Δεν είναι λάθη αυτά. Είναι καθαρή προδοσία. Εν γνώσει τους και με δόλο οι Κυβερνήσεις

του Καθεστώτος ζημιώνουν την χώρα και εξαθλιώνουν την κοινωνία (ακόμη και όταν φαίνεται να της εξασφαλίζουν την ευημερία που είναι στην πραγματικότητα η ευημερία της φούσκας). Γιατί; Γιατί είναι θαλαμηπόλοι των Ευρωπαίων και Γερμανών Κυρίων τους. Γιατί είναι υπηρέτες του Ευρωπαϊσμού. Το έκτρωμα του Ευρωπαϊσμού. Αυτό είναι το κοινό και ενεργό στοιχείο σε όλα τα παραπάνω και σε όλα τα άλλα.

Σε κάθε φαινόμενο ανορθολογισμού υπάρχει πάντα η υποκείμενη κρύφια λογική. Το ον δεν είναι παράλογο, γιατί δεν είναι μη ον.

Η λογική στον απόλυτο παραλογισμό του Καθεστώτος των πιθήκων και των σκύλων της Ευρώπης είναι λοιπόν αυτή: εξυπηρετούν εντελλόμενοι τα συμφέροντα των εντολέων τους και όχι του Ελληνικού λαού και της χώρας.

Και γιαυτό τους βλέπετε τώρα πως κάνουν που εκτίθενται και υποχρεώνονται να πετάξουν τις μάσκες. Ασελγούν σαν πίθηκοι και Υλακτούν σαν κύνες. Αφηνιάζουν αφιονισμένοι. Μόνο αφρούς που δεν βγάζουν φανερά από το στόμα τους – εκφέρουν πάντως νοητούς αφρούς κραιπαλώδους αποχαύνωσης.

Αλλά τους δημιουργούς εμάς, μας ενδιαφέρει η ουσία. Στην νέα σελίδα που αρχίζουμε εξ αρχής αναγεννώντας την χώρα να εξορκίσουμε τον Ευρωπαϊσμό.

Χωρίς εξορκισμό αυτού του τέρατος και κάθαρση των δοσιλόγων προδοτών δεν υπάρχει νέα αρχή.
